

Ikke bare sort-hvitt

Med inspirasjon fra historien som minimalismen og konstruktivismen, et forhold til byen i stadig forandring og ønske om uttrykke den lille forskjellen i det daglige som gjør at hver dag likevel ikke er lik, har tegningene et uttrykk av noe nonfigurativt og strengt abstrakt. Motiver som er balanserte og finstemt, samtidig som de rommer alt fra stillhet til spenning og intensitet. Komposisjonen av motivet kombinert med den søgne prikketeknikken gjør uttrykket konsentrert, men ikke strøket og polert.

Arbeidene mine består av småtil relativt store tegninger utført med penn på tusjpaper bak glass og ramme. De er tegnet med sort blekk og består kun av prikker. Et morsomt og tidkrevende arbeid og en teknikk jeg har utviklet og brukt i ti år. Det ligger en lang ide- og skisseprosess bak hver tegning med tall og beregninger på millimeterpaper og kalkerpapir, ofte med bruk av Fibonaccirekken og det gyldne snitt. Jeg vil unngå figur på bakgrunn i slik grad og jobber med hele papirflaten ut i fra tanken om en tegning, et ark, en helhet.

Prikketeknikken gir tegningene et lys, en intimitet og en mykhet i det papiret synes gjennom de prikkede feltene som aldri blir helt tett av tusj; slik papiret er en viktig del av bildet. De prikkede feltene blir aldri helt jevne, men gir en bevegelse og uro som gjør at selv de strenge, kalkulerte motivene vil få liv og spill i flaten. Prikkingen kan også gi en tekstural effekt som skaper opplevelsen av rom og luft.

Jeg som mennesker før meg, bruker det tradisjonelle mediet tegning for å løse et uttrykksbehov, som naturlig nok vedrører egen samtid fordi det er den jeg kjenner til og er en del av. Mens den visuelle variasjonen i motiver og teknikker i dag er moderne i mer eller mindre grad og sees og tolkes i ettertiden som eksempler på ulike tegn fra den tiden de ble skap i, vil betydningene og hensiktene med de enkelte verkene tolkes mer ulikt av ettertiden som av samtiden, avhengig av betrakteren. Den abstrakte tegningen kan virke fremmed for selv de nye, de som ikke kjenner til eller er mottagelige for den. Samtidig kan den abstrakte tegningen nå lengre ut og vise mer enn for en videre tolkning. Likevel er det overraskende ofte den samme opplevelsen et publikum innen en felles tid eller plattform får av et abstrakt verk. Slik kan man kanskje si at den abstrakte tegningen gir en gjenklang av noe felles som ligger i samtiden.

SM